

denne Skoles fulde Virksomhed med den Forklaring, han gav, er han dog kommen et betydeligt Stykke bort fra det, der staar i Bemærkningerne, og fra det Standpunkt han først maatte antages at indtage, og som ogsaa Kunstnerne maatte antage, Ijsjøndt jeg ikke kan erkjende, at han fuldt ud har udtalt sig saaledes, som han burde, i Overensstemmelse med, hvad der er gaaet forud for denne Sag. Naar den høitærede Minister udtalte, at han selvfølgelig ikke vilde forhindre de paagjældende Kunstnere i at oprette en saadan Skole, antager jeg, at dette følger af sig selv, det vilde jo være aldeles urimeligt. Dernæst sagde den ærede Minister i Anledning af den Bemærkning, jeg gjorde om Forskjellen mellem Ministeriets Stilling til den officielle Skole og dets Stilling til den frie Skole, at man maatte erindre, at den frie Skole ikke var nødvendig. Ja, hvis man alene vil afgjøre dette Spørgsmaal om Nødvendigheden, ester, om den Skole, Staten har, er rummelig nok til at optage det Anmaal Elever, som ønskes underviste, kan man ganske vist sige, at ingen Kunstskole er nødvendig her udenfor Akademiets Skole, der nemlig er stor nok til at undervise alle de Malere, der hidtil ere komne. Men jeg troede dog, at den høitærede Minister ikke stillede sig paa et saa arithmetisk Standpunkt. Den meget ærede Minister vil dog vistnok indrømme, at der er andre Grunde for Staten til at støtte en Virksomhed paa det aandelige Omraade end netop Hensynet til, om Lokalerne ere store nok; thi der er Hovedopgaven virkelig at tilvejebringe en sund og frisk og dygtig Udvikling paa dette Omraade, og det er netop Midlet dertil, vi foreslaa, nemlig Oprettelse af Skoler, hvori Kunstnerne, følgende deres individuelle Smag og Retning fuldt ud tilfredsstilles, uhemmede og utrængede af de færgene Retninger, der gjøre sig gjældende ved Akademiet, som de maaste mene ikke at kunne komme frem paa. Derjom man ikke giver de unge Kunstnere fuld Frihed og fuld Mulighed til at udvikle sig saaledes som Enhver ester sin Smag anser for rigtig, hindrer man i Virkeligheden Kunstens Udvikling her i Danmark, og det er det, der skal afgjøre Spørgsmaalet, om det er nødvendigt at støtte andre Anstalter end Akademiet ved Bevillinger. Jeg tror, at den høitærede Minister skal blive nødt til at indrømme — i hvert Tilfælde vil enhver Ven af Kunsten indrømme det — at Forholdene herhjemme ere saaledes, at hvis man virkelig vil fremme Kunsten, da maa man ogsaa støtte de Hørelser, som ikke have faaet det officielle Stempel, eller som slet ikke kunne

trives nder dette Stempel. For Næsten vil jeg dog tilstaa, at det er al Værd værd for den Anstalt, som her er Tale om, den lille Kunstskole, naar den høitærede Minister kalder den det lille Akademi, det er meget smigrende for denne Kunstskole; det tyder paa, at den i høi Grad maa have tilfredsstillet Fordringerne med Hensyn til Kunstværker, og den Frygt, den høitærede Minister nu paa en Gang nærer for, at denne Skole med sine 4,000 Kr. skulde vælte hele det gamle kongelige Akademi paa Charlottenborg, der aarlig kræver flere Hundrede Tusinde Kroner, taler rigtignok ikke til Værd for det officielle Akademi, men det taler i høi Grad til Ros for denne lille Skole. Naar en saa lille Skole af den Art kan faa en saadan Betydning og komme til at spille en saa stor Rolle, som Akademiets Bestyrelse tillægger den og komme til at indtage en saadan Stilling, som den høitærede Minister mener, saa burde man hellere overveie, om man ikke kunde helt affstaa Akademiet og nøies med en Skole til 4,000 Kr. det var langt fordelagtigere for Statskassen. — Nu kommer jeg til den juridiske Side af Sagen, det, jeg kalder det mindre væsentlige Spørgsmaal. Dertil jagde den høitærede Minister, at der var Noget, man kaldte Kompenation. Den høitærede Minister yttrede, at vi ikke havde holdt, hvad vi havde lovet, og at han derfor ogsaa havde været berettiget til heller ikke at holde, hvad han havde lovet, men deri tager den høitærede Minister feil. Han indrømmede ganske vist, at vi havde givet en Bevilling til Frigjørelse af Professor Hansens Veilighed, men han sagde, at de øvrige Forudsætninger for, hvad der skulde ske i Fremtiden, var naturligvis, at Folkethinget ogsaa gav de fornødne Midler til Lokalets Istandsættelse og Omdannelse. Der huffer den høitærede Minister imidlertid feil. Der var en anden Forudsætning derved, nemlig at disse Lokaler eller andre paa Charlottenborg bleve indrettede til Brug for den frie Kunstskole. Det Andragende, som da var fremme fra Kunstnernes Side, og som er forhandlet i Jimantsubvalget, gik ud paa noget Dobbel, ikke blot større Lokaler men navnlig at Statskassen skulde laane Skolen en Kapital, for at den kunde faa sig en Bygning. Det var det vigtigste for Skolen, at den fik større og bedre Lokaler, end den havde, og at den fik et Laan, for at den selv kunde bygge, som den ønskede. Denne anden Del af Andragendet modsatte den høitærede Minister sig, men han modsatte sig det den Gang i Henhold til den Betragtning, som han da gjorde gjældende, nemlig at man meget bedre kunde